

Kecskeméten egy érdekes epizód történt vele, amit Szuper így ismert: »Február 8. Este sógoromat a színházba vittem s Griseldist adtuk, amelyben oly komédiát csinált Petőfi, hogy a játék majdnem megakadt. Statisztának volt öltözve s épen nem jutott neki spádé. Hiába követelte a szabótól, hogy adjon neki kardot, mert ő kard nélkül nem lép színpadra, nem jutott neki. Hogy hát kardtartója üresen ne fityegjen az oldalán, egy bunkósbotot dugott belé Petőfi, mit talán a közönség észre sem vett volna, miután a bot nem volt hosszabb, mint egy kard s egyenes volt, mint a spádé. Azonban a mellette levő vazall meglátta s elnevette magát s megsúgta a szomszédjának s így sorra mindnyájan neveltünk e bohóságon. Déry a trónon ült, mint Perszival, ette a méreg s mormogott, hogy ily nagy tragédiában mit tudnak nevetni. Azonban szájról-szájra neki is megsúgták, hogy tekintsen csak Petőfi kardjára, melyre ő is úgy kijött a sodrából, hogy elfelejtette a szigorú szavakat, mellyel Perszival elűzi magától Griseldist. Általános lett a nevetés s csaknem a kortinát le kellett eresztetni, hogy a szomorújátékot tovább is folytathassuk.«

Petőfit e cselekedetért 5 frtra büntették, de ezt a jólelkű igazgatója elengedte.

Kecskeméten egy őszi esős délután találkozott Jókaival is. Petőfi a már ismert katonaköpenyt viselte, Jókai erről ráismert és így kiáltott fel: »Petrovits!« Mire Petőfi így válaszolt: »Nem Petrovits, hanem — Petőfi!« és mindjárt hozzátette, hogy ő most színész a helybeli társulatnál. A találkozás öröme Petőfi másnap Jókai vendége volt ebédre. Petőfi csinos violaszín-frakkot vett fel sárga gombokkal, melyek mindegyikén más-más állatfej pompázott. Később lemásolta Jókai »Zsidó fiú« c. drámáját, amely akadémiai pályázatra volt szánva. Ezt azért vállalta el, mivel Jókai pénzzel segítette és ellenszolgálat fejében az ő ismert gyöngybetűivel lemásolta a darabot.

Március 23-án tartotta Petőfi jutalomestjét. Ez alkalommal »Lear király«-ban a bolondot játszotta, amelyben jelentős sikert ért el s Déry Zsigmond rendezője »össze-vissza csókolta«. Az estből 10 váltóforintot kapott.

Kecskeméten egy ízben megengedte az igazgatója, hogy saját versét szavalhassa. A »Szatmári ölmös botok« c. költeményével nagy hatást ért el. A diákság tomboló lelkesedéssel tüntetett mellette. Ez tetszett az igazgatójának is, aki most fizetésjavítást is ígért. Most már lehetőség nyílt arra, hogy pecsenyéhez is jusson, mert Petőfi eddigelé csak ritkán jutott izes falatokhoz.

Petőfi kecskeméti színészkedése egyben a színaphordással volt egybekötve, de ő ezt sem bánta meg, hiszen ez is kis hasznot hajtó mellékjövedelmet jelentett. Közben verselgetett s bár a cenzor nem engedte meg, hogy versei napvilágot lássanak, mégis megjelentette a verseket sokszorosítás útján. Ezt az érdekes epizód Szilády Károly nyomdász így adja elő: »Bejön hozzám egy sovány, sápadt, szegényes öltözetű ifjú s jelentve, hogy ő a most itt működő szintársulatnak tagja s illetőleg egyik cédulahordozója, kezembe ad egy lap kéziratot azzal a kéréssel, hogy azt nyomatnám ki neki újévkor kiosztás végett. Akkoriban még erős cenzura alatt lévén a sajtó, meg kellett nézmem: mit akar kinyomatni s ez egy kedélyes vers volt, a már eléggé ismeretes »Disznótórbán« címmel és Petőfi Sándor aláírással. Mondám neki: magam viszem el a cenzorhoz s ha ez megengedi, szívesen kinyomatom az ő javára. Cenzorunk akkor az itteni kegyesrendi tanítószertnek főnöke: Sembera Kaláz József nevű tót ember volt, ki mindenre inkább alkalmas lehetett, mint elmeművek megbírálására, mert amint elolvasta a verset, egész indignációval mondá: »Micsoda bolondság már ez, hogy a világban töltelékek vagyunk?... stb. ezt nem engedhetem meg, non admittitur!«... Erre Petőfi jópajtásai: Jókai, Gyenes Pál nekifeküdtek, ők másolgatták a verseket.

Kecskeméti színészéletéből való az itt következő dokumentum, amely élénk világot vet az akkori idők viszonyaira:

Kötelezvény.

»Elismerem, hogy Vargáné asszonynak két heti koszt fejében 22 frt, mondom: huszonkét forinttal váltóban adós maradtam, melynek lefizetésére a következő hus-